

## N:o 36.

Ank. till Riksd. kansli den 19 mars 1888, kl. 6 e. m.

*Lagutskottets utlåtande i anledning af gjorda framställningar om  
ändringar i förordningen angående patent den 16 maj  
1884 och lagen om skydd för varumärken den 5 juli  
samma år.*

I sin till innevarande Riksdag afgifna embetsberättelse, sid. 57—69, har *justitieombudsmannen* väckt förslag om ändring af de i 22 § af förordningen angående patent den 16 maj 1884 och i 12 § af lagen om skydd för varumärken den 5 juli samma år meddelade bestämmelser, öfver hvilket förslag det åligger lagutskottet att afgifva utlåtande. Derjemte har Andra Kammaren till lagutskottet hänvisat en af herr *A. F. Martin* afgifven motion, n:o 44, om ändring af omförmälda bestämmelser i lagen om skydd för varumärken.

Justitieombudsmannen anmärker till en början, att han med sin framställning afsett att beträffande en både principiellt och praktisk vigtig punkt söka åstadkomma samstämmighet mellan tre under senaste åren utfärdade lagar inom handelslagstiftningens område, nemligen kongl. förordningen angående patent den 16 maj 1884, lagen om skydd för varumärken den 5 juli samma år samt lagen angående handelsregister, firma och prokura den 13 juli 1887.

*Bih. till Riksd. Prot. 1888. 7 Saml. 19 Häft.*

De bestämmelser i de anförda författningarne, hvilka åsyftas i justitieombudsmannens framställning, äro följande:

*22 § i förordningen angående patent:*

»Den, som utom i de fall, hvilka omförmålas i 16 och 17 §§, utan patenthafvares lof inom riket till afsalu tillverkar vara eller vid tillverkning till afsalu använder tillverkningssätt, derå honom veterligen patent här åtnjutes, eller till afsalu här i riket håller, eller för försäljning till riket inför här patenterad eller efter här patenteradt tillverkningssätt frambragt vara, som honom veterligen utan patenthafvarens tillstånd åstadkommits, straffes med böter från och med tjugu till och tvåtusen kronor; ersätte ock all skada. Ej må dock annan än patenthafvaren härom föra talan.

Oloffigen tillverkade eller oloffigen i riket införda varor skola, der målseganden det äskar, till honom utlemnas mot ersättning för värdet eller mot afdrag därför å honom tillkommande skadestånd. Med redskap, som äro för den oloffliga tillverkningen uteslutande användbara, skall, om målseganden det yrkar, så förfaras, att missbruk dermed ej må ske.

Hvar som under tid, då han är stäld under tilltal för öfverträdelse af denna §, fortsätter samma förseelse, skall, när han dertill varder lagligen förvunnen, dömas till särskildt ansvar för hvarje gång stämning därför utfärdas och delgifvits.

Böter, som ådömas enligt denna §, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, förvandlas de enligt allmän strafflag.»

*12 § i lagen om skydd för varumärken:*

»Den som å varor, hvilka till salu hållas, eller å kärl eller omslag, i hvilka de förvaras, obehörigen sätter annans namn eller firma eller namnet på annans fasta egendom eller varumärke, som han vet vara för annans räkning registrerad, så ock den, som håller till salu varor, hvilka honom veterligen äro, enligt hvad ofvan sägs, olagligen märkta, straffes med böter från och med tjugu till och med två tusen kronor, eller, om synnerlig skada af gerningen kommit, eller den eljest är förenad med synnerligen försvårande omständigheter, med fängelse från och med en månad till och med två år; ersätte ock all skada.

På den sakfäldes bekostnad skola de olagligen anbragta märkena utplånas eller, om utplåningen annorledes ej kan ske, varorna eller de kärl eller omslag, hvari de äro förvarade, förstöras, så vida de fortfarande äro i den sakfäldes besittning, eller han eljest förfogar öfver dem.

Förbrytelse, som i denna § sägs, åtalas endast af målsegande.»

7 § i lagen angående handelsregister, firma och prokura:

»Det som i enlighet med denna lag blifvit infördt i handelsregistret och kungjordt i ortstidningen skall anses hafva kommit till tredje mans kännedom, der ej af omständigheterna framgår, att han hvarken haft eller bort hafva kunskap derom.

Innan sådant kungörande skett, kan det förhållande, som blifvit eller bort blifva anmaldt, icke med laga verkan åberopas mot annan än den, som visas hafva derom haft vetskap.»

Justitieombudsmannen anför följande:

»Den allmänna föreställningen är utan tvifvel, att, då patent medelats eller anmaldt varumärke registrerats, samt detta blifvit i vederbörlig ordning kungjordt, ett sådant patent eller varumärke åtnjuter det skydd, nyssnämnda författningar angående patent och varumärken hafva till syfte att bereda, och att följaktligen, i händelse intrång sker, vederbörande är berättigad till den skadeersättning och upprättelse i öfrigt, dessa författningar för sådant fall bestämma, endast han styrker, att hans sålunda förvärfvade rätt blifvit för nära träd. Men sådant är icke förhållandet. Han skall tillika särskildt bevisa, att den som föröfvat intrånget *visste*, att han derigenom gjorde sig skyldig till en lagstridig handling.

Kongl. förordningen angående patenter den 19 augusti 1856, som närmast föregick 1884 års författning i ämnet, fordrade icke någon sådan bevisning. Enligt 1856 års förordning ansågs nemligen det anbefalda kungörandet af patentbrevet innebära ett delgifvande åt allmänheten om den vunna rättigheten, och i händelse af tvist om intrång i denna rättighet egde därför ingen undskylla sig med okunnighet om att patentet beviljats. Men den komité, som, efter erhållet uppdrag att, jemte annat, upprätta förslag till ny förordning angående patent-skydd, den 6 november 1878 afgaf det förslag, som ligger till grund för nu gällande patentförordning, hyllade emellertid uti ifrågavarande afseende en annan uppfattning.»

Härefter lemnar justitieombudsmannen en utförlig redogörelse för de olika åsikter, hvilka under de förberedande arbeten, som föregingo utfärdandet af ifrågavarande författningar, uttalades i nu föreliggande ämne; hvarpå justitieombudsmannen vidare yttrar:

»Af det anförda framgår, att efter 1884 års författningar om skydd för patent och varumärken, med den affattning dessa författningar slutligen fått, kan den, som gjort sig skyldig till intrång i vederbörligen registrerad och kungjord patent- eller varumärkesrätt, icke ådömas vare sig kriminelt ansvar och deraf beroende skadestånd, eller

öfriga för slikt intrång stadgade påföljder, med mindre den, som föröfvat intrånget, särskildt öfverbevisas att hafva afvetat patentet eller att varumärket varit för annans räkning anmaldt; men att deremot, enligt 1887 års lag om handelsregister, firma och prokura, hvad som blifvit i handelsregistret infördt och vederbörligen kungjort presumeras vara för tredje man känt, så att denne för sitt fredande är skyldig bevisa, att han hvarken haft eller bort hafva kunskap derom.

Min mening är nu, att den samstämmighet uti ifrågavarande afseende, jag anser önskelig de tre omförmälda författningarne emellan, skulle åvägabringas sålunda, att registrering och kungörande tilläggas samma rättsliga verkan i afseende på patent och varumärke, som deråt gifvits i lagen om handelsregister, firma och prokura, så att följaktligen intrång i patent- eller varumärkesrätt, som föröfvats, efter det sökt patent eller anmaldt varumärke blifvit inregistrerad och sådant i föreskrifven ordning kungjorts, skulle, på grund af den presumption om vetenskap registrerandet och kungörandet antoges innebära, så vida icke af omständigheterna framginge att den till intrånget skyldige hvarken haft eller bort hafva kunskap om det registrerade och kungjorda förhållandet, kunna, på yrkande af målsegande, föranleda till de särskilda påföljder, som finnas bestämda i § 22 mom. 2 i förordningen angående patent och i § 12 mom. 2 i lagen om skydd för varumärken. Det kriminella ansvar, som stadgas i första momenten af nämnda båda paragrafer, skulle deremot icke få tillämpas, om ej särskildt styrktes att den, som föröfvat intrånget, dervid icke handlat i god tro.

Syftet med detta mitt förslag är emellertid icke endast eller ens hufvudsakligen det blott och bart teoretiska, att åstadkomma den enhet och det sammanhang i lagstiftningen, som, alltid eftersträfvansvärda, icke gerna böra saknas i lagar, som till art och uppgift stå hvarandra så nära som de tre, om hvilka här är fråga. Hvad jag i främsta rummet afser är, att de två äldre af dessa författningar, förordningen angående patent och lagen om skydd för varumärken, må få ett innehåll, som motsvarar deras bestämmelse. I denna ingår såsom ett högst viktigt moment att bereda skydd mot intrång i vederbörligen förvärfvad rätt till patent eller varumärke. Men så länge den, som lider intrång i sådan rätt, skall, för att vinna upprättelse och få intrånget hämmadt, nödgas styrka, att den som föröfvat detsamma dervid icke handlat i god tro, förblifver det skydd, författningarna skulle bereda, om icke helt och hållet illusoriskt, dock mycket litet verksamt. I följd af sakens natur möter det ganska stora svårigheter att styrka, att intrång i patent- eller varumärkesrätt verkligen egt rum, men att derutöfver ådagalägga

bristande god tro hos den skyldige, är en bevisning, som, efter hvad hvar och en lätt inser, i de flesta fall måste vara ytterligt svår och icke sällan omöjlig att åstadkomma.

Jag har här ofvan sammanfört det hufvudsakligaste, som förekommit under de förberedande förhandlingar, som ledt till de ofta nämnda tre författningarna, för att lätta öfversigten af frågan och pröfningen af skälen för och mot dess lösning på det föreslagna sättet.

Ur allmän rättslig synpunkt kan väl knappast en lagstiftningsgrundsats vara förkastlig, som är tillämpad i Tyskland, Norge, Danmark och åtskilliga andra länder och som vunnit understöd af flere bland högsta domstolens ledamöter, och detta, hvad patentförordningen angår, i en utsträckning, som jag ansett mig icke böra ifrågasätta, ity att, enligt desse ledamöters här förut anförda mening, patentets meddelande och offentliggörande borde utgöra full bevisning i afseende på patentbrott genom varutillverkning. Beträffande lämpligheten af lagbestämmelser, hvilande på denna grundsats, har visserligen vid granskningen af det i sammanhang med firmalagen antagna förslaget till lag angående tillägg till 15 kap. handelsbalken en ledamot inom högsta domstolen anmärkt, att deraf att dylika bestämmelser gälla i Norge, Danmark och annorstädes icke med någon nödvändighet följer, att de passa för vårt lands förhållanden; och detta är utan tvifvel sant. Men det lärer blifva svårt att påvisa några sådana skiljaktiga och för Sverige säregna förhållanden, som skulle göra en lagstiftning i förevarande fall olämplig och förderflig för oss, hvilken hos våra närmaste grannfolk och i andra kulturländer pröfvats ändamålsenlig och gagnande. Här är icke, såsom samme ledamot af högsta domstolen äfvenledes yttrat, fråga om införande af någon ny bevisningsregel. Enahanda beviskraft, som i firmalagen redan tillagts registreringen och kungörandet, och som jag nu föreslår att tillägga dessa åtgärder i förordningen om patent och i lagen om skydd för varumärken, egde de enligt 1856 års patentförordning, blott så mycket starkare att den var ovilkorlig och att den, som öfvertygats att hafva utöfvat intrång i annans patenträtt, kunde dömas jemväl till kriminelt ansvar, utan särskild bevisning om bristande god tro. Efter min åsigt innebär icke heller den åsyftade förändringen i gällande patent- och varumärkesförfattningar något mot den allmänna rättsuppfattningen stridande. Såsom jag redan antydt, torde tvärt om förhållandet vara det alldeles motsatta, eller att den allmänna meningen gillar och fordrar, att kungörandet har till följd, att den kungjorda patent- eller varumärkesrätten anses vara af alla känd. Aldrig lärer det hafva rönt något allmännare ogillande eller betecknats såsom obilligt hårdt, att,

enligt 1856 års patentförordning, dömts till både böter och skadeersättning för intrång i patenträtt, utan att den skyldige öfvertygats att icke hafva handlat i god tro. Visst är deremot, att det väckt allmän förvåning och enstämmigt missbilligande, att en person, som bevisligen använt annans vederbörligen registrerade och kungjorda varumärke, eller, hvilket är detsamma, ett varumärke, som lätteligen kunde med detta förvexlas, blifvit — i fullkomlig öfverensstämmelse för öfrigt med gällande lag om skydd för varumärken — af så väl hofrätt som högsta domstolen frikänd från både ansvar och annan påföljd, enär mot hans nekande ej kunnat särskildt styrkas, att han egt vetskap derom, att det varumärke, hvarmed det af honom begagnade kunnat förvexlas, varit för annans räkning registrerad.

Något som i sin mån talar för den ifrågasatta förändringen synes mig vara, att derigenom skulle, hvad lagen om skydd för varumärken angår, uppnås den öfverensstämmelse i denna del mellan de skandinaviska ländernas lagar i ämnet, som af vederbörande komiterade åsyftats, men genom de i det svenska förslaget af regering och Riksdag vidtagna förändringarna gått förlorad.

Då jag föreställer mig, att Riksdagens lagutskott, äfven om det skulle anse denna min framställning böra förordas, saknar tid att utarbeta formuleradt förslag till de förändringar i förordningen om patent och lagen om skydd för varumärken, framställningen må föranleda, hemställer jag att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag i angifna syftet.»

---

I herr Martins motion anføres följande:

Enligt lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 fordrades att den, som begagnade ett för annans räkning registrerad varumärke eller ett märke, som lätt kunde förvexlas med annans inregistrerade varumärke, skulle, för att kunna straffas för intrång i märkesrätten, *veta*, att märket var för annans räkning registrerad. Denna kunskap ansåges dock icke honom bibringad derigenom, att kungörelse om inregistreringen blifvit införd i allmänna tidningarne och i den genom det allmännas försorg utgifna registreringstidningen, utan ålåde det den, som lidit intrång i sin märkesrätt och ville vid domstol lagligen beifra detsamma, att gent emot svarandens invändning, att han icke

visste att det ifrågavarande märket var inregistrerad, på annat sätt bevisa, att den tilltalade verkligen egde en sådan kännedom. — Svårigheten att åstadkomma en sådan bevisning låge i öppen dag och vore egnad att betaga varumärkeslagen den nytta, den vore afsedd att medföra. Också hade denna inskränkning af varumärkesregistrets lagliga verkan redan visat sig vara af stor olägenhet; till bestyrkande hvaraf motionären åberopar inträffade rättsfall (af hvilka ett finnes refererad i Nytt juridiskt arkiv, afd. I, årg. 1886, sid. 509).

Det vore derföre önskligt att i förberörda lag få ett tillägg, som uttryckligen uttalade, att hvad i enlighet med lagen blifvit infördt i varumärkesregistret samt kungjort i allmänna tidningarne och den särskilda registreringstidningen skulle anses hafva kommit till tredje mans kännedom, och syntes Riksdagens bifall till ett sådant tillägg så mycket hellre kunna förväntas, som Riksdagen i en senare antagen lag, nemligen lagen angående handelsregister, firma och prokura, af Kongl. Maj:t utfärdad den 13 juli 1887, godkänt en dylik grundsats. — Då begge dessa lagar hade samma ändamål, nemligen att bereda skydd åt näringsidkaren, i ena fallet för hans firma och i andra fallet för hans varumärke, samt någon omständighet icke talade för att registreringen och dess kungörande i ena fallet skulle hafva en annan legal verkan än i det andra, föreslår motionären, att Riksdagen måtte i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga sådant förslag till ändring och tillägg i lagen om skydd för varumärken, att hvad i enlighet med nämnda lag blifvit infördt i varumärkesregistret samt kungjort i allmänna tidningarne och registreringstidningen skall anses hafva kommit till tredje mans kännedom, der ej af omständigheterna framgår, att han icke kunnat hafva kunskap derom.

---

Sedan utskottet sålunda redogjort för de väckta förslagen, hänvisar utskottet till den redogörelse, justitieombudsmannen lemnat för de förhandlingar, hvilka föregingo utfärdandet af de ifrågavarande lagarna.

Hvad angår det samband, som uti förevarande hänseende skulle förefinnas emellan patentlagen och varumärkeslagen å ena samt lagen om handelsregister, firma och prokura å andra sidan, hvilket samband motionären herr Martin särskildt betonat, då han yttrar, att varumärkeslagen och firmalagen hafva samma ändamål, nemligen att bereda skydd åt näringsidkaren, i ena fallet för hans firma och i andra fallet för

hans varumärke, anser sig utskottet böra erinra, att stadgandet i § 7 af sistnämnda lag, att det, som enligt lagen blifvit infördt i handelsregistret och kungjordt i ortstidningen skall anses hafva kommit till tredje mans kännedom, der ej af omständigheterna framgår, att han hvarken haft eller bort hafva kunskap derom, är af rent civilrättslig natur. I komiterades förslag till lagen anføres såsom motiv till detta stadgande:

»Den i denna paragraf innehållna bestämmelsen om hvad det i civilrättsligt hänseende betyder, att den påbudna kungörelsen egt rum eller icke, förutsätter, såsom ock af de nyttjade ordalagen framgår, att fråga är om förhållanden, i afseende å hvilkas verkan mot tredje man det enligt den materiella rätten är af vikt, huru vida denne har känt dem eller ej, och, om han ej haft dylik vetskap, huru vida han haft sådant tillfälle att derom vinna kännedom, som en omsorgsfull man skulle hafva begagnat. Handelsregistret och den till registreringen knutna ytterligare offentliggörelsen i tidningarna hafva just den betydelse, att sådant tillfälle beredes att om de så kungjorda förhållandena taga kännedom, som icke blott *kan*, utan äfven *bör* begagnas af tredje man, vid påföljd för den, som det underlåter, att den bristande vetenskapen länder honom till skada. Det är denna uppfattning af handelsregistrets betydelse, som ligger till grund för bestämmelserna i förevarande paragraf.

Nu angifna förutsättning, att kännedom eller tillfälle att kunna taga kännedom om ett förhållande skulle binda någon i sådana fall, då han eljest icke skulle vara bunden, inträffar å det område, som handelsregistret berör, hufvudsakligen vid fråga om ändring i det, som finnes förut infördt i registret, något som följer af registrets ändamål. Då detta ändamål är att bereda tredje man tillfälle att skaffa sig upplysning om det der intagna, skall han också kunna lita på registret. Han bör därför vara berättigad förutsätta, att det, som der intagits, öfverensstämmer med verkligheten, så länge det icke på samma sätt kungjorts, att ändring inträffat, eller sådant på annan väg kommit till hans kunskap.

Utom vid ändringar i ett uti handelsregistret intaget förhållande inträder nämnda förutsättning vid fråga om beslut, som enligt § 16 n:r 4 anmälts om undantag från den allmänna regeln, att en hvar bolagsman har signatur. Enligt hvad der blifvit förutsatt och äfven antydt, måste nemligen en hvar, för hvilken annat icke varit eller på grund af det sätt, hvarpå det kungjorts, borde hafva varit bekant, anses berättigad

att gå ut derifrån, att hvad som i detta hänseende är och jemväl af lagen uppfattas såsom det normala eger rum i verkligheten.»

Såsom vid granskning af förslaget inom högsta domstolen anmärktes, är det också endast underlåtenheten att göra anmälan till handelsregistret, som enligt firmalagen är straffbar, icke det obehöriga användandet af annans firma. Sådant användande är straffbart enligt strafflagen eller, derest annan persons firma olofligen användes såsom varumärke, enligt varumärkeslagen, och följaktligen är det i båda fallen för den tilltalades fällande till ansvar och annan påföljd icke tillfyllest, att det visas, att firman blifvit införd i handelsregistret, utan dertill fordras, att han öfverbevisas att hafva vetat detta, d. v. s. att han icke varit i god tro.

Beträffande frågan om förändring af lagstiftningen i syfte att ansvar, skadestånd och annan i lag stadgad påföljd för intrång i patenträtt eller varumärkesrätt eller allenast sistnämnda påföljd skulle drabba den, som *håller till salu* olofligen tillverkade eller olagligen märkta varor, utan att bevisning behöfde föreläggas derom, att han egt vetenskap om patentet eller varumärkets registrering, har utskottet velat hänvisa till hvad chefen för justitiedepartementet yttrade i statsrådet, då beslut fattades om proposition å varumärkeslagen:

»Vid den omredaktion af denna §, som i öfverensstämmelse härmed skett, har hufvudsakligen med anledning af yttranden inom högsta domstolen iakttagits, att ej blott straff af böter och fängelse, utan ock påföljden af skyldighet att utplåna de obehörigen anbragta märkena, bestämts endast för det fall, att den tilltalade ej varit i god tro, utan haft vetskap om den olagliga beteckningen. Synnerligen obilligt vore det särskildt mot handlande att fordra, det han, innan han håller en vara till salu, skall göra sig förvissad om, att det på densamma anbragta märke ej är obehörigen åsatt, vid äfventyr att eljest nödgas förstöra varorna, der märket ej kan på annat sätt utplånas. Med svenska rättens grundsatser i likartadt fall öfverensstämmer ej en sådan stränghet. Märkets rättmätige innehafvare bör ock, såsom i högsta domstolen erinrats, alltid kunna genom meddelande af kännedom om sin rätt förekomma, att annan håller till salu varor utan vetskap om deras olagliga beteckning. För den mildare lagbestämmelsen talar i alla händelser den omständighet, att man nu för första gången i lag stadgar straff och påföljder för handlingar, hvilka hittills ansetts strafflösa.»

Då hvad sålunda blifvit anfördt för utskottet egt full giltighet

och tydligen är tillämpligt jemväl i fråga om intrång i patenträtt, har utskottet ansett en lagförändring, sådan som i denna del blifvit ifrågasatt, icke vara önskvärd.

I öfrigt har utskottet velat erinra, att, såsom af förhandlingarne före patentlagens antagande inhemtas, meningarne varit delade om patentinstitutionens befogenhet och huru vida den vore förenlig med de grundsatser, som i allmänhet blifvit erkända såsom rigtige i fråga om en sund lagstiftning för näringarne, och då emot den äldre patentlagen den nu gällande för ådömande af ansvar och annan påföljd för intrång i patenträtt fordrar bevisning, att den tilltalade haft vetskap om patentet, kan det sättas i fråga, huru vida icke härigenom skett ett framsteg i vår näringslagstiftnings anda.

Då emellertid, såsom af justitieombudsmannens framställning och hvad här ofvan blifvit anfördt framgår, de förhållanden, om hvilka nu är fråga, varit föremål för öfverläggning under det lagstiftningsarbete, som föregått patentlagen och varumärkeslagen, bör detta mana till varsamhet i fråga om ändringar i lagar, hvilka så nyligen blifvit af Kongl. Maj:t och Riksdagen godkända, utan att man därför behöfver förbise vigten af den, visserligen ej långa, erfarenhet, som kunnat vinnas vid lagarnes tillämpning.

Från en myndighet, hvilkens erfarenhet på nu ifrågavarande område kan antagas vara mest omfattande, nemligen t. f. chefen för patentbyrån, har ock en framställning i ämnet gjorts hos statsrådet och chefen för civildepartementet. I denna framställning, som den 15 november 1887 inkom till nämnda departement, erinrar byråchefen, att det skydd, som här i landet medgifves patenthafvare, och särskildt det här ifrågavarande, är icke obetydligt mindre omfattande än hvad i allmänhet i utlandet för motsvarande fall är stadgadt; och hemställer byråchefen på detta och i öfrigt anförda skäl, att första stycket af 22 § i förordningen om patent måtte erhålla följande ändrade lydelse: »Den som utom i de fall, hvilka omförmälas i 16 och 17 §§, utan patenthafvarens lof inom riket tillverkar vara, använder tillverkningsätt eller begagnar maskin, anordning, verktyg eller annat arbetsredskap, derå patent här åtnjutes, eller till salu här i riket håller eller till riket inför här patenterad eller efter här patenteradt tillverkningsätt frambragt vara, som honom veterligen utan patenthafvarens tillstånd åstadkommits, straffes med böter från och med tjugu till och med två tusen kronor; ersätte ock all skada. Ej må dock annan än patenthafvaren härom föra talan.»

Då fråga om ändring i patentförordningen sålunda blifvit genom

framställning från sakkunnig offentlig myndighet bragt under Kongl. Maj:ts pröfning, och denna pröfning, ehuru särskild framställning ej derom skett, säkerligen kommer att omfatta äfven motsvarande bestämmelser i lagen om varumärken, finner lagutskottet det icke vara lämpligt, att Riksdagen, på grund af de nu gjorda framställningarne, genom ett bestämdt uttalande i ämnet går Kongl. Maj:ts pröfning i förväg, hvadan utskottet hemställer,

att hvarken

1) justitieombudsmannens förevarande framställning,

ej heller

2) herr Martins motion må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 19 mars 1888.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.

---